

og det er vistnok denne Omstændighed, der giver nogen Anledning til det omhandlede Forhold. § 26 har en overordentlig stor Betydning, idet den etablerer en fuldstændig ny Regel med Hensyn til Sygehjælpen, som derved udvides til ikke blot at være Sygehjælp i den Forstand, at den Syge modtager den, men ogsaa i den Forstand, at den bliver Familiehjælp. Reglen begrændses dog noget ved Bestemmelsen i § 46 b, og jeg tror, at det med en saadan Begrændsning i og for sig kan være retfærdigt og rigtigt, at den Kommune, hvor Vedkommende udøver sin Hovedvirksomhed, ogsaa støtter ham i Sygdomstilfælde. Den høitværdige Minister har sat Grændsen noget anderledes, end den blev sat i Landssthinget i forrige Samling. Jeg ser heller ikke deri noget Principspørgsmaal, men betragter det som en Skønssag, hvor man vil sætte Grændsen. At det i temporære Sygdomstilfælde, der ikke ville medføre vedvarende Fattigunderstøttelse, bliver Forsørgelseskommunen, som kommer til at yde Sygehjælpen, forekommer mig at være opnaaet i begge Tilfælde, saa jeg skal heller ikke her udtale noget Bestemt enten for eller imod nogen af de to Grændser. Det ærede Medlem, som havde Ordet lige før mig, mente, at § 26 ikke taler om Fattighjælp. Deri kan jeg dog ikke være enig med ham; jeg tror virkelig, at den deri omhandlede Sygehjælp er Fattighjælp, men en Fattighjælp, der ikke skal refunderes. Det er altsaa et nyt Begreb, der her er kommet ind, og der kan ganske vist være Spørgsmaal om, hvorvidt den Slags Fattighjælp bør eftergives, eller dog eftergives lettere end anden Fattighjælp; men jeg tror, som sagt, ikke, der kan være Spørgsmaal om, at § 26 taler om Andet end Fattighjælp. — Det 3die Kapitel omhandler Forsørgelsesmaaden. Man bliver først staaende ved, at man kan forsørge den Fattige saaledes som hidtil, og jeg kan slutte mig til en æret foregaaende Taler, naar han mente, at de hidtilværende Forsørgelsesmaader have i mange Tilfælde været overordentligt uheldige. Det glæder mig derfor ogsaa, at der nu er Udsigt til at komme bort fra dem, skjøndt jeg indrømmer, at man her bør være saa konservativ at vedligeholde dem, vel nærmest ogsaa af den Grund, at det i pekuniær Henseende vil være vanskeligt frax at gaa bort fra dem uden alt for store Udgifter. Desuden taler Kapitlet om Fattighuse og Fattiggaarde, som jeg vil betragte som det Samme, idet Forskjellen jo kun bestaar i Eiendommens Størrelse og ikke i deres Karakter. Dernæst tales der om Forsørgelsesanstalter og endelig om Evangsarbejdsanstalter; men Hensættelse i disse kan jo ikke uden videre ske administrativt med Fattigvæsenets Bemyndigelse. Jeg kan nemlig ikke skjønne rettere, end at disse Anstalter kun kunne benyttes enten efter Dom eller i ethvert Fald efter Resolution i visse bestemte Tilfælde, som det ikke er vanskeligt at opregne. Evangsarbejdsanstalten er jo kun for Løsgængere eller Saadanne, der begaa forskellige Forfeelser

under Fattigvæsenet. Der er taget den subsidiaire Bestemmelse i § 33 med Hensyn til Evangsarbejdsanstalter, at Fængsel paa Vand og Brød kun skal komme til Anvendelse som subsidiar Straf, naar der ikke findes Plads i vedkommende Evangsarbejdsanstalt. Jeg synes, at denne Bestemmelse, saaledes som den her staaer, er noget sær, jeg kunde mere have sølt mig tiltalt af Bestemmelsen, hvis man havde givet Vedkommende Valget. Der er maasse Mange, som ville sige, at det er sært at give Valg imellem Evangsarbejdsanstalt og Vand og Brøds Straf. Jeg er imidlertid personlig overbevist om — og jeg har truffet Tilfælde af lignende Bestaaffenhed — at Vedkommende i visse Tilfælde ville vælge Vand og Brøds Straf. Evangsarbejdsanstalter ere noget for sig; derimod er, saa vidt jeg kan skjønne, Fattighus og Fattiggaard og Arbejdsanstalt blandede sammen, saaledes at eet Sted kan godt være Fattighus eller Fattiggaard og tillige Arbejdsanstalt. Bestemmelsen i § 32 siger, at Folk, som have udmærket sig — det er naturligvis en uheldig Maade at udmærke sig paa — ved Uforligelighed, Dovenfærdighed, Drifselighed eller anden Uorden, maa ikke komme ind i en saadan Anstalt, med mindre de holdes afsondrede fra de værdige Evængende, fra gamle og svagelige Personer eller de Børn, som der opfores. Jeg kan her sige, at jeg holder meget paa Fattighus; eller, om jeg saa maa sige, det kasernerede Fattigvæsen, som en human Forsørgelsesmaade for ældre og svagelige Personer og Børn. Jeg tror, at den er i de fleste Tilfælde heldigere end den nuværende Forsørgelse i tvivlsomt gode Boliger; men jeg skal ikke negte, jeg har kun sølt mig lidt tiltalt af den Sammenblanding, som nu finder Sted, hvor der ofte i Arbejdsanstalten ved Siden af de andre kommer en Slags Personer, som ikke ere værdige Evængende. Man har sat Arbejdsanstalt ved Siden af Fattighus; men mig havde det mere tiltalt, om man havde sat Arbejdsanstalt ved Siden af Evangsarbejdsanstalt som det Subsidiaire, saaledes at der gaves 2 Afdelinger, hvoraf den ene, Evangsarbejdsanstalten, selvfølgelig kun skulde benyttes i Genhold til Dom, eller hvad dermed stilles lige, medens den anden skulde benyttes efter Fattigvæsenets Bestemmelse. Jeg tror, at Sammenblandingen er temmelig uheldig. Til Kapitel 4: om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den Evængendes retlige Stilling skal jeg kun gjøre ganske faa Bemærkninger, og disse gjælde da § 36, hvor det hedder, at „den Understøttelse, som en Person efter sit fylbte 18de Aar har oppebaaret af Fattigvæsenet, kan den af ham fordrer erstattet saavel i hans levende Live som i hans Dødsbo.“ Naar et æret Medlem, som er Representant for samme Amt som jeg, har nævnt en Afskillelse mellem de Evængende, saa tror jeg, man kan komme hertil paa en mere praktisk Maade, idet jeg tror, det er rigtigst at henvende sig til Kommunen, til Besty-